

Ú V O D .

Milí bratia!

Bola mi uložená milá povinnosť a to, zvestovať vám, že máme oslavu. Áno. Nemýlite sa.

Je október 86 a presne pred rokom v októbri 85 sme sa dali dokopy, aby sme svojím spôsobom dali Panne Márii najavo, že ju máme naozaj radi, a že si ju ctíme ako vlastnú mamičku.

Ten rok je /podľa môjho skromného názoru/ pekná výdrž.

Veď určite a nie raz sme sa /jednotlivo/ zapotácali a chceli sme s tým praštit.

Vďaka Bohu za výdrž a pevnú vôľu vytrvať.

Je teda október, oslava 1. výročia Ruže a mesiac Panny Márie.

Pred každou sv. omšou sa koná ruženec. /Každý deň okrem nedele./

Myslím, že by sme mali stáť v prvých radoch.

Veď sme už v tomto mesiaci!

Dedičný hriech zaviniili dvaja ľudia: Adam a Eva /Mojž 2,1-24/.
 Obraz Boha v ľudskom srdci bol pokrivený. Ľudstvo dlho blúdilo v tme
 modloslužobníctva. Prostredníctvom prostého nomáda Abraháma zjavil Boh
 svetu monoteizmus /viera v jedného Boha/ a prostredníctvom proroka Izaiáša
 prisľúbil vyslobodenie z nevedomosti a hriechu. Sv. Pavol hovorí, že
 "skrže jedného človeka prišiel na svet hriech a skrže hriech smrť".
 /Rim 5,12/. Pojem človek zahrna v sebe muža a ženu ako nám naznačuje Ge-
 nezis 2,24 "budú jedným telom", v opačnom prípade by sme museli konštatovať,
 že sa Pavol mýli. Prvá kniha Mojžišova v prvej kapitole jasne hovorí
 že "had" naviedol najprv ženu a potom cez ženu muža. Pavol sa v liste Ko-
 rintňanom vyjadruje, že "hlavou ženy je muž" /Kor 11,3/, možno i preto píše
 iba o Adamovi a nie o prvých rodičoch. Adam totiž, ako hlava mal chrániť
 čistotu duše Evy a zabrániť jej koketovať so zlom, preto nesie hlavnú
 vinu na hriechu. Apoštol z Tarzu prirovnáva vo svojich listoch Korintňanom
 Ježiša k Adamovi, ktorý sa stal "oživujúcim Duchom" /1Kor 15,45/.
 Ježiš je teda novým Adamom. Ježiš, ktorý žije vo svojom Tajomnom Tele
 v Cirkvi. Kto iný, ako verná "služobnica Pána", ktorá svojim ÁNO/stan sa
 vôľa Božia/ ospravedlnila Evinu NIE Ťstaň sa moja vôľa/, by mohol byť
 novou Evou?
 Pavol hovorí iba o novom Adamovi, tým sa iba zdôrazňuje, že Eva, ktorú si
 uctíme a milujeme ako svoju nebeskú Mamičku, je podriadená Adamovi a pri-
 vádza nás k nemu.

Panna Mária putuje s Cirkvou, ako nám to naznačujú prívlastky
 v loretánskych litániach: Kráľovná, patriarchov, prorokov, apoštolov, mučení-
 kov, atď. Je to ostatne logické, veď všade tam, kde bol jej Syn, bola aj Ona.
 Evanjelisti sa o tom vyjadrujú len stroho, aby poukázali a dali dôraz
 na osobu Ježiša a Jeho učenie. To, že s Cirkvou Matka putuje, dokazujú jej
 občasné súkromné alebo "verejné" zjavenia. V nich obyčajne s vrúcnou lás-
 kou oznamuje svetu nejaké vieroučné alebo varovné posolstvo. Dodnes je
 v Mexiku rozšírená správa, že keby sa Panna Mária nebola v Guadalupe zja-
 vila v indianskej podobe /16. Storočie/, nebolo by sa kresťanstvo rozšírilo
 medzi Indiánmi, kríri mali veľmi zlé skúsenosti s "kresťanmi" typu Cortéz
 , ktorí sem pod rúškom kresťanstva prišli vydrancovať vyspelé indiánske
 štáty. Barbarských domorodcov "obracali" barbarskými zbraňami.
 V románe Teofila Ušáka : Lovec Od Striebornej rieky /Sloboda 1969/ sa opi-
 sújú na základe autentickkej udalosti /str. 270/ zážitky jezuitského misio-
 nára Cataldina. Páter je na dlhej ceste ku krutým paraguajským indiánom
 "Pirogom" zlomený pocitom úzkosti a malomyselnosti.: "Ako sa moje podujatie
 skončí?" A tu sa mu zdá, že počuje hlas, ktorý mu hovorí: "neboj sa syn
 môj!" Cataldino verí, že k nemu prehovorila Nebeská Matka a takto mu sľubu-
 je svoju pomoc a ochranu, ktorú si vyprosil vrúcnyimi modlitbami. V noci
 sa ho pokúsil zavraždiť čarodejník Píragov, je však odstrašený "bielou
 ženou", ktorá sa zjavila nad spiacim misionárom a pohrozila indiánovi.
 /Z knihy Aus ferner Ländern, Katolische Missionen, atď ... podklady/
 Panna Mária je teda našou orodovnicou, a spolupriteľkou so svojim Synom.
 Naša hlavná "protekcja" u Otca. Na stránkach plátku sa budeme niekoľko mes-
 siacov zaoberať aspoň tými najhlavnejšími, Cirkvou schválenými zjavenia-
 mi, a okrajovo si spomenieme aj niektoré zatiaľ neschválené /Káhira, Turzov-
 ka, Medugorie/ Na záver každého posolstva bude niekoľko otázok na zamys-
 lenie nad sebou. Skôr, ako pristúpime k prvému, povieme si niečo všeobecne
 o zjaveniach.

Z J A V E N I E je vnem, ktorý presahuje naše zmysly, ide o nadzmyslové
 poznanie. Pri marianských zjaveniach možno postrehnúť niekoľko "zákonitos-
 tí": a/vizionári sú obyčajne prostí ľudia, Mária akoby spomínala na svoje
 sv. počatie "...a povýšil ponížených" /Lk 1,52/
 b/vizionári sú skoro vždy po odhalení zjavenia trápení, prenasledovaní,
 od sveta, ako Mária keď utekala do Egypta pred štátnou mocou /Mt-
 1,13-23/
 c/vízia spôsobuje veľkú duchovnú obrodu v kraji kde prebehla
 d/stáva sa, že na mieste zjavenia sa objaví prameň so zázračnými
 účinkami

Našou prvou zastávkou bude menej známe zjavenie v La Salette. Je to vrch v skalnatých horách juhovýchodného Francúzska. Najvýznamnejšie zjavenia sa udiali v horách. Na horu povolal Hospodin Abraháma, aby mu obetoval, na Hore Horeb sa zjavil v horiacom kríku Mojžišovi, na Sínaji dal ľudstvu Zákon, na Sione si dal postaviť chrám. Z hory Ježiš oznámil blahoslavenstvá, na hore Premenenia zjavil svoju božskú podstatu a slávu, na Golgote zomiera z lásky k nám, na Olivovej hore vystupuje do neba. Boh si vyvolil horu La Salettski, aby tu jeho "verná služobnica" pripomenula ľudstvu Desatoro a golgotskú Obetu.

K e d y? 19. septembra 1846

K o m u? Dvom pastierom z juhovýchodného Francúzska

Františka Melánia Calvatová - nar. 7. 11. 1831

Pochádza z chudobnej rodiny. Otec je nábožný, matka je povrchná. DCéru často bije a týra. Nestará sa o jej výchovu. Volá ju "nemá vlčica". Otec, ktorý odchádza za prácou ju pri návrate berie na ruky a ukazuje na kríž, aby sa od Ježiša učila trpezlivosti. Častá sa kvôli nej háda s manželkou. Nakoniec berie negramotnú dievča a dáva ju za pasáčku kráv.

19. septembra 1846 sa Františka zoznamuje s

Petrom Maximom Giraudom - nar. 27. 8. 1835

Otec - alkoholik sa druhýkrát oženil. Mäcocha necháva svoje nevlastné dieťa často hladné. Negramotný, so skromnými vedomosťami z náboženstva /vedel iba Otče náš a Zdravas/, stále sa pastierikom.

Deti sa začali hneď hrať. Postavili si "raj", potom išli na hodinu spať. Keď sa zobudili, uvideli krásnu Paniu sedieť na kameni. Sedela nahnutá dopredu, lakte na kolenách, hlava v dlaniach, akoby od žiaľu. Bolo vidieť hlboký zármutok. Skoro celý čas, čo s deťmi hovorila, plakala...

Slová rozhovoru sa zachovali v protokolárnom zápise z r. 1866 "Moje vyznanie viery o zjavení Našej Pani na La Salette". Hovorila k deťom francúzsky a hoci deti do 19. septembra po francúzsky nevedeli, od zjavenia táto reč ovládali.

O b s a h p o s o l s t v a:

1./ sviätá nedeľa

"Ak sa nechce môj ľud podrobiť, som natená nechať naň dopadnúť rameno svojho Syna. Je veľmi ťažké a bezprostredné, že ho nemôžem uniesť.

UŽ dlho trám pre vás! Ak nechcem, aby vás môj Syn opustil, musím ho bezprostredne prosiť a vy, ľudia, na to nehľadíte. Dal 6 dní na prácu a siedmy deň vyhradil pre seba, a ľudia mu ho nechcú dopriať, to ťaží rameno môjho Syna."

2./ nevezmeš meno Božie nadarmo

"Taktiež tí, ktorí chodia s povozom, nedokážu zakričať, aby do toho nemiešali meno môjho Syna. Práve tie dve veci zatažujú jeho rameno.

3./ modlitba

"Modlitby je treba konať ráno i večer, ak nemáte čas, ako Otče náš a Zdravas Mária, a ak máte, modlite sa viac."

4./ na sv. omšu chodievajte

"Na sv. omšu chodí len niekoľko starších žien.. " /viď Zásky ráno/

5./ pôst

"Cez pôstne obdobie chodíte k másiarovi..... Toto všetko povedzte, dieťky, môjmu ľudu."

Deti boli prenasledované štátnymi orgánmi, posmievané slobodomurárskymi časopismi, nakoniec všetko dobre dopadlo. Čoskoro sa na mieste zjavenia ukázal "záračný" prameň. V r. 1860 bol vysvätený na kopci kostol.

19. septembra 1851 bolo zjavenie po náležitom skúmaní Cirkvou schválené. Deti, okrem zjavenia pre ľudstvo, dostali /ako aj pri iných zjaveniach/, osobitné poselstvo pre pápeža. V r. 1851 mu ho poslali.

Čo zo zjavenia na La Salette vyplýva pre náš zbor?

a/ sviätine dostatočne nedeľa?

b/ nemohli by sme, napr. keď počujeme naďavať našich priateľov, v rýchlosti po každej nádvke povedať "Pochválený buď Ježiš Kristus" alebo sa pomodliť za brata Otče náš?

- c/ koľko sa modlíš denne?
je tvoja modlitba dlhšia ako včera?
- d/ vyhýbaš sa sv. omšiam z pohodlnosti, napr. ráno?
- e/ nemohol by sa obnoviť v piatok pôst alebo zdržovanie mäsa, veď i z Medugorja sa ozýva výzva k pôstu.

Z A M Y S L I M E S A, B R A T I A !

N y v á m .

Ľnes zamyslenie nad ekumenizmom.

E k u m e n i z m u s - snaha o zjednotenie kresťanov a ľudí celého sveta v láske.
Katolícke chápanie zjednotenia kresťanov: v jednej Cirkvi s jednou hlavou.

Čítal som raz knihu manželov Burkových: "Když přišel přival." Je to príbeh jednoročnej misijnej práce letničiarskeho páru v Kambodži. Kázne na štadiónoch, zázraky, modlenie v cudzích jazykoch, uzdravovanie, dokonca vzkriesenie... a také množstvo obrátených, že to možno prirovnať len k časom prvotnej Cirkvi. Dávnejšie som sa "pokonal" so svojou katolíckou nadradenosťou nad ostatných kresťanov a vyrovnal som sa so skutočnosťou, že Kristus, ako maximálne slobodná bytosť žijúca v bohostánkoch eucharistických cirkví /pravoslávnych a katolíckej/, navštevuje protestantské zbory, aby tam zo svojho domova /katolíckej Cirkvi/ priniesol aspoň časť z množstva jej duchovného bohatstva. Ostatne sám hovorí o tom apoštolom, ktorí sa snažia vo svojej apoštolskej horlivosti likvidovať činnosť neznámyho učeníka, ktorý síce hlásal Ježiša, ale nechodil v jeho bezprostrednej spoločnosti /Mk 9,38-41/, /Lk 9,49-50/. Ježiš vo Veľkňazskej modlitbe /Jn 17/ predvída rozdelenie Cirkvi a možno mu táto kresťanská tragédia pripomenula aj činnosť neznámyho učeníka. Kto vie, čo sa dialo v Ježišovom srdci? Veď strohá, skoro novinárska správa evanjelistov nám o tom nič nehovorí a nič nám nehovorí ani o motívoch, ktoré viedli k takejto činnosti tohto starovekého "protestanta". Možno mu "liezla na nervy" povýšeneckosť bratov Zebedejových, Tomášov skepticizmus, Petrova cholerická povaha, vrúcna, skoro až dotieravá láska Márie z Magdaly, naivnosť učeníkov, ich nedôvera v Ježišove slová, a predovšetkým tak častý rozdiel medzi teóriou a praxou evanjelia v ich živote.

Dejiny kresťanstva môžu mojej úvaha dať zapravdu. Rozhodne bol však neznámy učeník /ako vôbec všetci zakladatelia "reformovaných" cirkví/ duchovný génius. Nebol priemer, videl jasnejšie, poznal a veril hlbšie, preto bol asi apoštolmi sklamaný. Slabosti iných + jeho vlastná nedokonalosť /bol si až príliš vedomý svojho "talentu"/ ho odhnali z blízkosti Ježiša, čo sa dialo s hrdinom evanjelia ďalej, nie je ťažké z dejín kresťanstva si domyslieť. Učenie, ktoré prijal možno na more blahoslavenstiev alebo osobným rozhovorom s Ježišom, síce dôsledným zavádzaním do praxe bolo cestou k spásu, ale toto učenie sa následkom dobrovoľnej izolácie nevyvíjalo a tým obrazne i doslovne povedané neulahčovalo túto cestu, pomocou duchovného dedičstva, ktoré zanechali APOŠTOLI a CIRKEVNÍ OTCOVIA. Neznámy učeník obrátil množstvo pohanov, medzi nimi i veľa seberovných géniov. Avšak tým, že nebola daná nijaká autorita, že zostal v izolácii od svojho UČITEĽA, nemohol isté state prijatého Posolstva objektívne vysvetliť a pravda evanjelia sa začala rozdrpťovať na subjektívne pravdy a polopravdy. "Seberovní" géniovia našli u svojho učiteľa nedostatky, ako on predtým u apoštolov a tak sa od neho odtrhli a založili vlastné zbory s vlastným výkladom Posolstva. Takto bola nezosťatá Kristova tunikav r. 1098 roztrhaná na východných a západných kresťanov a v r. 1521 /Luther/ na katolíkov a protestantov. Ježiš nikdy nepovedal: "Ja som cesta, pravda a život." Jasne hovorí: "Ja som Cesta, PRAVDA a Život." Pravda je len jedna, pohľady na ňu sú rôzne.

Ježiš sa od začiatku snažil, aby tento pohľad zachytil čo najširší obzor pravdy, veď keď sa Peter pýta: "...či až 7 rás...", Ježiš mu odpovedá: "Peter, máš čiastočne pravdu, ale ja chcem, aby si ju poznal plnú, preto ňu nie 7 rás, ale 77 krát." Ježiš sa vždy snažil, aby subjektívne pravdy objektivizoval. Vedel, že PRAVDU môžeme my, ťažkopádni, pochopiť až po čase. A preto založil Cirkev s jej učiteľským úradom. Vstúpil do nej a ona sa stala Jeho My stickým Telom. Kristus nemôže byť rozdelený /1 Kor 1,13/, je len jedno telo /Ef 4,4-6/. Krátom sme všetci kresťania do tohto tela zaštepení. Avšak tak, ako Ježiš, žijúci na zemi, tak i jeho Mystické Telo má dve zložky: viditeľnú a neviditeľnú. Všetky ekumenické "údy" Tajomného Tela sa viac alebo menej zjednocujú na neviditeľnom tele. Čo však s viditeľným? Bol azda Ježiš iba duch?, ktorý nepodlieha hladu, smädu, spánku, bolesti, únave...? Písmo jasne hovorí, že bol aj telom. Nenať mať jeho Tajomné Telo teda podobu tela so všetkými údmi, ktoré majú síce rozličnú funkciu, predsa sú však vzájomnou potrebou jednotné?

Nebudem v týchto otázkach pokračovať, aby som dal priestor bratovi Rogerovi z Talizé, ktorý v dňoch 25. až 31. mája 1974 v kostole sv. Anny vo Varšave kázal o jednote Cirkvi a o poslaní pápežstva v kresťanstve: "Akokoľvek by bola Cirkev obmedzená voči každému človekovi, akokoľvek by bola všeobecná Cirkev, má svoju výraznú podobu, podobu tela. A Cirkev má i svoje srdce. V samom srdci srdce sa nachádza všeobecný pastier, rímsky biskup, pápež. Jeho úloha je uskutočňovať deň čo deň ekumenické dušpastierstvo medzi všetkými kresťanmi, obracajúc sa i na tie cirkvi, ktoré ho neuznávajú. Jeho úlohou je oživovať spojivá, jednotu medzi všetkými cirkvami. Je povolaný k tomu, aby bol najvšeobecnejším pastierom, akého si len možno predstaviť a navyše i pastierom chudobným, nespoliehajúcim sa na ekonomickú či politickú silu, rímsky biskup bude čoraz viac oceňovaný pri rozvíjaní jednoty medzi všetkými kresťanmi, ba medzi všetkými ľuďmi. Jemu patrí úloha, aby každej generácii ujasňoval premene viery a aby povzbudzoval kresťanov i mnohých ľudí mimo hraníc Cirkvi, aby zápasili s útlakom, nespravodlivosťou." Toľko evanjelický brat Roger. Kresťania, ktorí poznajú súčasného pápeža, sa môžu len zadiť nad touto predvídanosťou.

Je viac ako pravdepodobné, že Ježiš často sedával s učeníkmi na brehu Mŕtveho mora a dlho do noci pri ohníku rozoberal so svojimi, ťažko pochopiacimi proletármi svoje učenie. Štýl Jánoševho evanjelia by snáď na to mohol poukázať. Je to "iné" evanjelium, ako evanjeliá synoptikov. Je v ňom silná, osobná skúsenosť a horúca láska. Ján bol na rozdiel od ostatných evanjelistov priamym Ježišovým učeníkom a jeden z prvých /na rozdiel od Matúša/. Roznášal som, prečo to bol najmilší Pánov učeník. Všetky synoptické evanjeliá i naše úvahy by mohli dať tento príklad Petrovi, ktorý prvý pochopil, prvý uveril, ale zdá sa mi, že Ján bol prvý, kto nezištne Pána miloval. Situácia poslednej večere, keď ležal na Ježišovych prsiach a počúval tlkot jeho božského SRDCA, sa iste mnohokrát predtým opakovala. Snáď ostal na Majstrových prsiach aj vtedy, keď už mali všetci prostí rybári kázania "dost" a odišli ako mnohokrát predtým spať, hoc sa jednalo i o dôležité posolstvo /Lk 9,32/. Jána česom premohol spánok, ale Ježiš ocenil trpezlivosť i odvahu, veď bol to práve jedine Ján, ktorý zostal po celý čas s Pánom počas jeho krížovej cesty a riskoval tým svoj život, svoju budúcu kariéru. Petrova viera zlyhala /Lk 22,54-62/. Čo iné, ako horúca láska mohla prinútiť Jána vytrvať pri Pánovi, ktorý ako sa zdalo, všetko prehral? /Jn 19,26/. Apoštoli mali teda osobnú skúsenosť s Ježišom, táto skúsenosť, ktorú zdedili, synoptici, sa im zdala taká samozrejmalá, po zoslaní Ducha Svätého, že sa ani nenamáhalo nič čo dopodrobna opisovať. Preto sa ich evanjeliá zdajú také strohé. "Rozjímania" Ježiše na Jeho vlastným učením rozvíjané APOSTOLMI a CIRKEVNÍMI OTCAMI sa nám uchovali v tradícii. Tradícia neobsahuje nič nebiblické, je vlastne konárná ksená vyrastajúceho z korenov sv. Písma. Také je súčasné stanovisko katolíckej Cirkvi /viď dokument II. vaticánskeho koncilu - Dei Verbum/. Neznámy učeník bol o túto osobnú skúsenosť, osobné Ježišové "rozjímania" ochudobnený. Neprijal /a s ním celá reformácia/ toto dedičstvo, tento životopis Cirkvi. Tým sa zúžil i obzor jeho zachytávania Pravdy a niekedy podľahol aj ilúzii. To, že tu nebola autorita, k tomu ešte viac prispelo. Ježiš napriek tomu, že vedel o ochudobnení tých, ktorí sa vydávajú touto cestou, dal apoštolom jednoznačne najavo ich budúce stanovisko k odlúčeným bratom /Mk 9,40/ - lásku a toleranciu.

Ocenil lásku k sebe, lásku k Pravde, ktorú tento neznámy učeník rozhodne mal. Ako sa Ježišovo stanovisko v dejinách dodržiavalo, nebudeme rozpisovať, boli /a žiaľ i sú/ na te lepší "machri". Hovoriť za každú cenu, že "zlí" boli len jedni, by bolo viac, než neobjektívne /viď napr. Jirásek/. Nechajme však minulosť tým, čo nechcú veriť v budúcnosť. Tí musia vymrieť pred Jordánom, ako generácia v Mojžišovej dobe, ktorá neuverila v Božie prislúbenia /4 Mojž 13-14/.

Žiadny človek nie je schopný zachytiť plnosť Ježišovho života, plnosť Pravdy, nieto ešte túto plnú Pravdu naplno žiť. V priebehu života Cirkvi, prostredníctvom súkromných zjavení /ktoré nepridávajú nič k evanjeliám, iba zaostrujú pohľad na Pravdu, odhalil Ježiš niektoré "detailíky" o Sebe, ako milujúca bytosť túži, aby ho jeho milujúci čo najlepšie poznali, "nebojí" sa dokonca /na rozdiel od nás/ odhalovať svoje najintímnejšie priania a záhyby Duše /napr. zjavenie o Božskom Srdci Ježišovom/. Teda plnosť pravdy sa nedá odhaliť jedným kresťanským hnutím. Ježiš žije vo svojom Mystickom Tele - Cirkvi a chce v nej žiť celý svoj život. Ježiš: Dieťa - Nazaretský remeselník - Učiteľ - Divotvorca - Záchranca, atď. V žiadnej cirkvi som nenašiel takú plnosť Ježišovho života ako v katolíckej Cirkvi. Už samotný liturgický kalendár je vlastne "životopisom" Ježiša Krista. Ktorýsi protestantský publicista sa vyjadril, že protestantské cirkvi sú domčeky ohradené plotom, ale že katolícka Cirkev je veľký dom s mnohými bytmi. Mal pravdu. Hnutia spoločnosti a mníšske rády, ktoré v sebe katolícka Cirkev obsahuje sa snažia vo svojich pravidlách zachytiť istý úsek Ježišovho života a ten vytvoriť ako svoj kresťanský životný štýl. Uvediem príklady: Ježiš Dieťa - "malá" cesta sv. Terézie z Lisieux, Ježiš Nazaretský remeselník - rád Malých bratov Ježišových /dobrovoľne zdieľajú život najbiednejších/, Ježiš Divotvorca - charizmatické hnutie, Ježiš modliaci sa za jednotu - hnutie Gen, Ježiš Učiteľ - rád Jezuitov, atď.

Keď mali mnášstici, ktorí sa snažili o reformu Cirkvi dosť síl, dosť pokory a odvahy tak katolícku Cirkev neopustili, ale pod vplyvom Duchu Svätého, ktorý vždy berie do úvahy potrebu celku, založili pre tú ktorú dobu aktuálny mníšsky rád, spoločnosť alebo hnutie. I protestantský mystik sa snažil o reformu, chýbala mu však odvaha a optimizmus, i viera, že by sa mohlo niečo zmeniť, preto odchádza a učí mimo cirkvi katolíckej. Aj v týchto cirkvách vidno zdôrazňovanie rôznych etáp Ježišovho života, napr. Advent - adventisti, Turíce - letničiar, atď, ide však o to, že títo kresťania v minulosti povýšili často svoj štýl za jediný, pravý. I v Cirkvi katolíckej sú problémy s jednotou, lebo všetky tie hnutia a rády si niekedy prisvojujú to "my sme najbližšie k Pánovi". Jednota je však vyriešená dvoma nadprirodzenými prostriedkami: Jednotný výklad Písma a sviatosti.

Každý človek je jedinečná dynamická bytosť, vyznačujúca sa osobitnými sklonmi, vlastnosťami, prežívaním, záľubami, atď. Neexistujú dvaja ako vajce k vajcu, rovnakí ľudia. Boh berie ohľad na túto jedinečnosť človeka, preto Cirkev nebude nikdy vo formách prístupu k Nemu uniformná /viď napr. liturgia rimo-katolíkov a gréko-katolíkov/. Ruský mysliteľ a filozof Losskij dobre charakterizoval západný a východný kresťanský prístup k Bohu. Západný človek svojím racionalistickým zmýšľaním má sklon k abstrakcii, preto vynechal všetko symbolické. Zážitok rozumového poznania prevláda nad citovým zážitkom. Jeho náboženské konanie i láska musí mať často dostatočný rozumový dôvod. Je to charakteristické pre protestantov. Východný kresťan si ponechal posvätné symboly a prostriedky milostí - sviatosti, lebo mu lepšie umožňujú spojenie s Hospodínom. Východný človek má "poetickejšie" zmýšľanie. Citový zážitok prevláda nad rozumovým poznáním. Jeho láska i náboženské úkony majú často iba povrchný rozumový dôvod. Je to charakteristické pre katolíkov a pravoslávnych. Protestanti vedia v koho uverili, ale subjektivismus ich priviedol k tomu, že často nevedia, čo veria. Katechizmus zvyčajajúci z písma im dáva dobré základy, často však pod vplyvom bohatstva liturgie a "citovejšieho" ladenia "zabúdajú" v koho uverili. U staršej generácii nebolo zvláštnosťou, že uverila sv. Antonkovi a Kristus bol na druhom prípade treťou mieste. /Odpusť mi, drahý, nebeský, sv. priateľ, nechcem uberať z Tvojej svätosti, ostatne ty vieš, ako to myslím/. Katolícka Cirkev si

tieto 2 extrémny dobre uvedomila počas II. Vatikánskeho koncilu/1962-65/, preto v záujme nájdania cesty k riešeniu tohto problému vyzvala svoje ovečky, aby siahli po sv. Písme a prehlbovali sa v náuke katolíckej Cirkvi. Po koncile sa v tomto smere spravil veľký krok vpred. Dôležité kroky sa spravili i na poli ekumenizmu. V r. 1963 sa stretol sv. Otec Ján Pavol VI s carihradským patriarchom Athenagorosom, snali zo seba kliatbu, do ktorej sa uvrhli ich predchodcovia pri východnom rozkole r. 1098. V katolíckej Cirkvi boli v roku 1967 vyhotovené tzv. "Directorium oecumenicum", ktoré upravuje styk s odlúčenými bratmi. Uvádžam výňatok, týkajúci sa laikov.

1. O vysluhovaní sviatostí a ich prijímaní pre protestantských bratov. Vysluhovanie a prijímanie je znakom jednoty viery. Pretože sme nedospeli k jednote vo vierouke, predovšetkým ide o pokánie, sv. prijímanie, pomazanie chorých, nemožno tieto sviatosti vysluhovať protestantom.

Pretože sviatosti nie sú len znakom jednoty vo viere, ale aj prameň milostí, možno ich v niektorých prípadoch vysluhovať i protestantským bratom:

- a/ v nebezpečenstve smrti
- b/ v týchto okolnostiach: ak sa nemôže protestantský brat obrátiť na svojho duchovného
 - ak dobrovoľne a slobodne žiada katolíckeho duchovného o poskytnutie sviatostí
 - ak žiada sviatosť, o ktorej verí to isté ako katolíci
 - ak je náležite disponovaný, pripravený
 - ak sa zabráni, aby umožnenie eucharistického prijímania neznamenal nebezpečenstvo alebo pohoršenie pre vieru veriacich katolíkov /o naliehavých prípadoch treba informovať ordinára, ktorý rozhodne, či sviatosť udeliť alebo nie/.

2. Odlúčený bratia nemôžu byť lektormi v bohoslužbe slova. Nemôžu čítať lekciiu, nemôžu povedať homíliu alebo kázeň....Pre ich akúkoľvek liturgickú činnosť musí sa žiadať súhlas od ordinára a predstaveného jeho náboženskej obce. Katolík nemôže kázať pri protestantskej večeri Pána alebo pri ich bohoslužbách.

3. Protestanti nemôžu byť krstnými alebo birmovnými rodičmi...

4. Protestanti môžu byť svedkami pri sobáši a opačne katolíci...

5. Keď nemajú protestanti niekde kostol alebo modlitebňu, ordinár im môže dať k dispozícii miestnosť alebo kostol.

Pravoslávni majú pravé sviatosti, apoštolská postupnosť je zachovaná a preto ich kňazi a eucharistia sú platné. Sú nám najbližšie z ostatných kresťanov a je žiadúce, aby styk s nimi sa prehíbil. Ekumenizmus odporúča tieto hlavné smernice:

1. Pravoslávny možno vysluhovať sviatosti, ak o to požiadajú:
 - a/ napr. v nebezpečenstve smrti
 - b/ Keď fyzicky alebo morálne nie je možné pristupovať k sviatostiam v ich kostole pre mimoriadne udalosti /na pr. turisti/
2. Pravoslávni môžu byť krstnými rodičmi spolu s katolíckymi krstnými rodičmi.
3. Môžu byť svedkami pri sobáši.
4. V nevyhnutných prípadoch môže katolík prijať sviatosti u pravoslávneho duchovného. Ba aj v takom prípade, keď niekedy z priateľstva, z rodinných dôvodov katolík je prítomný v nedelu a vo sviatokna sv. omši v pravoslávnom kostole, zadostučinil nedelnej povinnosti. Samozrejme, v takom prípade sa môže aj činne zapojiť do pravoslávnej liturgie /spev a pod./
5. ako pre protestantov

čo sa týka "miešaných" manželstiev, hoci sa neodporúčajú, sú povolené len so súhlasom biskupa, pričom druhá stránka musí splniť nasledovné podmienky:

a/ že deti budú krstené a vychovávané katolícky

b/ že sobáš bude v katolíckom kostole

c/ že sa nebude brániť pri plnení povinností v katolíckej náuke

Vrátim sa k Losského úvahe o východných a západných kresťanoch. V budúcnosti by sa cirkev zjednotená dala predstaviť ako dom s mnohými bytmi, pričom protestantské cirkvi by tvorili osobitné komunity, ktoré by si k svojej vlastnej náboženskej kultúre pripojili chýbajúce sviatosti, pričom by si zachovali svoje vlastné vedenie /staršovstvo/.

"Od oddelených východných kresťanov, čo sa pod vplyvom Ducha Svätého vracajú ku katolíckej jednote, nech sa nežiada viac, ako si to vyžaduje jednoduché katolícke vyznanie viery.... /25 Dekrét o východných katolíckych cirkvách, Vatikánsky koncil 1964/...keď sa včleňujú do plnosti katolíckeho spoločenstva, nech si však ponechajú svoj obrad a nech ho podľa možnosti zachovávajú, pritom zostáva nedotknuté právo jednotlivcov, pospolitostí a krajov, obrátiť sa vo zvláštnych prípadoch na apoštolskú stolicu, ktorá ako najvyšší rozhodca v medzicirkevných stykoch urobí potrebné opatrenia v ekumenickom duchu, ona sama alebo prostredníctvom iných vrchností, vydajúc príhodné smernice, ustanovenia a výnosy".

Aké by to bolo obohatenie pre cirkev, keby v pravoslávnom kostole s nádhernou "nebeskou liturgiou" kázal bývalý protestantský odborník na výklad písma, povedzme takých "malých" prorokov asi netreba písať.

V takejto VŠEOBECNEJ CIRKVI by sa vyhovel každéj duši.

"Abstraktnejšie" ladení, bez obáv z nejakého bludu, by mohli navštevovať protestantské zbory. "Protestantské poetickéjšie" duše by mohli bez strachu z modlárstva navštíviť povedzme mariánske kultové miesta. Cirkevný koncil vyhlásil /Dekrét o ekumenizme/ že berie na vedomie, že toto sv. predsavzatie obnoviť jednotu všetkých kresťanov v jednej jedinej cirkvi Kristovej, presahuje ľudské sily a schopnosti. Preto všetku nádej skladá do modlitby Kristovej za cirkev, do lásky Otcovej voči nám je daný" /Rim 5,5/.

Všetci kresťania by však mali výjsť v ústrety tohto obdivuhodného znovuzrodenia. Z protestantskej stránky by to mal byť serióznejší, nezaujatý prístup k istým pasážam v Písme. V budúcnosti by mohli mať s katolíkami, ktorí sa neustále v Písme vzdelávajú, značné problémy. Napr. mariánska úcta.

V r. 1965 bola na svete 1 miliarda 270 miliónov kresťanov. Z toho katolícko 840 miliónov, pravoslávnych 100 miliónov, 330 miliónov protestantov. Katolíci a pravoslávni si uctia na základe Písma Panu Máriu, ide teda približne o pomer 3:1. Je veľmi málo pravdepodobné, že by "žiarlivý" Otec Nebeský dovolil počas skoro 20. storočnej existencie Cirkvi, aby v nej kvitla nejaká modloslužba, ktorá vznikla z nesprávneho výkladu. Vynechaním mariánskej úcty by niektoré state v Písme stratili zmysel /napr. načo je Mária ako prostrednica medzi svadobčanmi a Ježišom v Káne?/, alebo by neboli pravdivé /napr. Mária sama v Lk 1,48 prorokuje: "Blahoslaviť ma budú odteraz všetky pokolenia. Veľké veci mi urobil Mocný."/ Z katolíckej strany sa podnikajú tiež isté kroky na usmernenie úcty k Panne Márii, ako našej matky, ktorá nás vedie k Synovi /viď napr. úprava modlitby: Pod Tvoju ochranu..../, to samozrejme neuberá z mariánskej úcty nič, ba práve naopak. Myslím, že by v budúcnosti z katolíckej strany nebolo príliš rozumné nútiť zjednotených protestantov k úcte k Panne Márii a k iným prostredníkom, hoci by sa tým okrádali o jeden zdroj milosti. Lepšie by bolo spoľahnúť sa na Matku, ktorá ich určite sama priláka, veď každé ľudské srdce túži po materinskej láske, i srdce odlúčeného brata.

Z katolíckej strany sa požadovalo:

a/ Štúdium sv. Písma, najmä Starého Zákona. Zvýšiť teologickú, ale aj historickú úroveň tohto štúdia, najmä na teologických fakultách.

b/ Denne rozjímať nad evanjeliom a viesť praktický evanjeliový život

v rodinách, v spoločnosti i na pracovisku.

- c/ Modlitba za jednotu kresťanov.
- d/ Nadviazať kontakt s odlúčenými bratmi, nepolemizovať s nimi, to nech robia odborníci, ale sa obohacovať o praktické skúsenosti.
- e/ Prehľbovať sa v katolíckej náuke, príklady k hl. článkom učenia hľadať najmä v Písme / nebolo by zlé sa niektoré hl. "citáty" naučiť sa naspamäť /.
- f/ "Neliberalizovať" katolícku náuku napr. ochabnutím úcty k Panne Márii.
- g/ Nepredbiehať udalosti napr. pristupovania k prijímaniu na protestantskej omši.
- h/ Rozhodne nekonať proti nariadeniam Cirkvi.

Začal som letničiarskou knihou manželov Burkových. Beriem síce všetky tie protestantské "trháky" s rezervou, predsa ma však po jej prečítaní, pre úprimnosť prejavu, zaujala a miestami aj pochytila "svätá" žltá záviť. Prečo nie sme jednotní? Prečo majú také masové úspechy len protestanti? Vtedy ma napadla myšlienka, že svojím spôsobom sme už jednotní. Pôdu pre prijatie Božieho Slova treba pripraviť a všetky tie sebazápory, pôsty, bolesti, obetované radosti zasvätených osôb, mníchov, kňazov, dobrých ľudí, i všetky omše, ktoré denne konajú eucharistické cirkvi a modlitby všetkých kresťanov za obrátenie pohanov, sú najlepším prostriedkom k tomu. V obrátení jedného pohana majú "prsty" všetci modliaci kresťania. Denne prináša katolícka Cirkev sv. obeť za kresťanov i za pohanov, denne tak bojuje po boku kresťanských misionárov v beduínskych oásadách, alebo v džungli medzi ľudozrútmí. Boh ako najväčší ekumenista využíva tieto sv. prosby na šírenie kráľovstva lásky. On chce, aby Ho všetci milovali. Dnes dovoľí letničiárom, aby obrátili pol mesta, ale nebojí sa, že raz nebudú v Jeho Cirkvi. Vie, že raz budeme všetci jedno, lebo o to prosil Jeho Syn.

Verím, o, Večná, Nerozdielna, Trojjediná Láska, že raz budeme svedkami toho podivuhodného skutku Tvojej Moci - zjednotenia Cirkvi. Asi to už nezažijem teraz tu na zemi, ale ak mi dáš silu, tak raz u Teba v nebi, spolu so všetkými katolíckymi i nekatolíckymi reformátormi. Nebojím sa preto ďakovať za všetkých dobrých kresťanov a modliť sa za všetkých kresťanských misionárov, aby priviedli k Tebe chudobných. Prosím Ťa však, obnov v ich srdciach dôveru v katolícku Cirkev, aby nepozerali len na jej choré bunky, ale aby v nej spoznali i Tvoje Sväté Telo. Prosím, odpusť mi, ak som náhodou týmto článkom niekoho pomýlil, alebo pohoršil. Nech pri každej príležitosti stretnutia s odlúčenými bratmi pamätám, i všetci, čo čítali tento článok, na slová námestníka Kristovho, sluhu sluhov, Jána XXIII.: "Milujme sa, ostatné príde samo.... Hovoríme o tom, čo nás spája, a prekonáme aj to, čo nás rozdeľuje."

Matka Cirkvi, stoj pri všetkých ekumenicky zmýšľajúcich bratoch, kresťanoch, prosím. Amen.

BIBLIA.

Jedným z najprednejších a najdôležitejších prostriedkov k rastu kresťanstva je poznanie vecí, ktoré Boh od nás očakáva a ktoré nám chce dať. Preto je potrebné čítať Bibliu.

Prečo čítať Bibliu?

Biblia je duchovnou stravou. Ak chce dieťa riadne rásť, musí mať správnu výživu. Boh nám dal vo svojej láske a múdrosti tento pokrm v Biblii. "Človek nežije len z chleba, ale z každého Slova, ktoré vychádza z úst Božích."

Brat, sestra, koľkokrát týždenne, mesačne, alebo ročne čítaš túto "knihu kníh"?

Myslíš, že ti stačí vypočuť si Božie slovo v kostole, prípadne na stretku? Ani nevieš, ako sám seba ochudobňuješ. Nájdi si čas pre ňu.

Keď už prenôžeš svoju lenivosť a prečítaš pár riadkov, pokús sa nad prečítaným textom trochu porozmýšľať. Keď ti nič nehovorí, neďaj sa odradiť. Čítaj ďalej a pros Ducha Svätého, aby ti osvietil rozum.

Svoje rozjímanie nad Božím slovom prenášaj do svojho života.

Meditácia je veľmi dôležitá vec, o tom dobre vie aj nepriateľ tvojej duše!

Bude preto hľadať všetky prostriedky, aby ťa vyrušil a spravil roztržitým. Ale vrátnou modlitbou k Duchu Svätému to zvládneš.

Až vtedy zbadáš, že stojíš pred Božím zrkadlom. Pred ním nič nemôže byť ukrytý. Ono ti umožňuje vidieť ako vyzeráš. Biblia ti umožňuje vidieť, aký skutočne si. Ona odmaskováva každý hriech, pýchu, lakomstvo, sebeckosť, závisť a lenivosť. Až vtedy zbadáš, ako si sa k hriechom správal ľahostajne a ako si nimi rozkústol srdce Ježišovo.

Preto po každej takejto chvíľke s Pánom si daj neoblomné predsavzatie, ktoré sa snaž praktizovať. Čím uprimnejší a sústredenejší bol tvoj rozhovor s Bohom, tým ľahšie sa ti bude predsavzatie plniť v každodennom živote.

Len rozjímanie nikdy neodkladaj!

Keď nemáš čas alebo sa nevieš sústrediť, pomodli sa aspoň krátku modlitbu!

Tak mnoho krásnych chvíľ s Bibliou!!!

A POŠTOLÁT MODLITBY.

Už druhýkrát sa modlíme za laický apoštolát. Možno niekoho napadne - načo? Musíme si však uvedomiť, že sú veci, ktoré knazi jednoducho nestíhajú, alebo nemôžu urobiť a laici im svojou činnosťou môžu veľmi pomôcť.

Modlime sa to, aby ich bolo čo najviac zapálených a horlivých pre Krista a aby dobre plnili svoje poslanie, misiu medzi všetkými naokolo a priviedli k Bohu čo najviac "zatúlaných ovčiek".